



Arrest

nr. 78 185 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. BYVOET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2011 dient de verzoekende partij een verklaring in van inschrijving als werknemer of werkzoekende op basis van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De verzoekende partij vulde haar bijlage aan met de volgende documenten: een overeenkomst gesloten met de VDAB voor opleiding, een ABVV uitkeringsaanvraag gedaan op 8 september 2011, en twee overeenkomsten voor uitzendarbeid van 29 augustus 2011 tot en met 2 september 2011, en 5 september 2011 tot en met 9 september 2011.

De verzoekende partij vulde haar bijlage 19 aan op 21 oktober 2011 met een bewijs van werkloosheids-uitkering voor september 2011 en oktober 2011.

1.2. Op 22 november 2011 wordt het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 2, tweede lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 19.07.2011 werd ingediend door. Naam: [P. C.], Nationaliteit: Nederland, [...] om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 19.07.2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legde betrokkene volgende documenten voor: een overeenkomst voor het volgen van een opleiding bij de VDAB, een uitkeringsaanvraag bij de RVA en interim contracten, nl. van 29.08.2011 tot 02.09.2011 en van 05.09.2011 tot 09.09.2011.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene over een periode van bijna 4 maanden slechts 8 dagen tewerkgesteld is geweest en niet meer tewerkgesteld is geweest sedert 07.09.2011. De tewerkstelling was dus enerzijds marginaal en blijkt intussen reeds maanden achterhaald. Bijgevolg kan betrokkene de inschrijving niet genieten als werknemer (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981).

Betrokkene kan evenmin de inschrijving genieten als werkzoekende (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Vooreerst ontbreekt een inschrijvingsbewijs bij de VDAB of sollicitatiebrieven overeenkomstig wat in boven vernoemd wetsartikel betrokkene had moeten voorleggen om als werkzoekende het verblijfsrecht erkend te kunnen zien. Bovendien kan betrokkene aan de hand van de wel voorgelegde documenten niet overtuigen een reële kans op tewerkstelling te maken. Wat betreft de bewijzen van de marginale interim tewerkstelling, deze garanderen uiteraard niets naar de toekomst toe. 't Is niet omdat betrokkene de kans kreeg enkele dagen in interimverband te presteren, dat er heden een reële kans op tewerkstelling zou zijn. De opleiding die betrokkene volgde, via de VDAB, heeft kennelijk evenmin iets opgeleverd. Betrokkene volgde, overeenkomstig de 'opleidingsovereenkomst' een opleiding van 36 uur, gedurende 1 week, met startdatum 3.10.2011. Voor zover deze opleiding betrokkenes kansen aanzienlijk zou vergroot hebben, zou daar intussen toch al enig resultaat merkbaar van moeten zijn. Dit blijkt echter niet het geval. Betrokkene legt tenslotte ook een uitkeringsaanvraag bij de RVA voor dd. 08.09.2011.

Het al dan niet bekomen van werkloosheidsvergoeding op zich is echter geen basis om het verblijfsrecht te erkennen. Zoals hierboven omschreven dient men als werkzoekende aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende of sollicitatiebrieven voor te leggen EN aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te hebben. Het al dan niet ontvangen van werkloosheidsvergoeding bewijst het ene, noch het andere.

Het verblijfsrecht kan niet worden erkend.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig aan dat luidt als volgt:

“Achtereenvolgens zal verzoeker uiteenzetten dat een schending heeft plaatsgevonden van volgende bepalingen: Schending rechten van verdediging en recht om gehoord te worden, Disproportionaliteit van de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, Schending van artikel 50 §2,1 van het KB van 08.10.2011 en Schending van artikel 51 van het KB van 08.10.2011.

Schending rechten van verdediging en recht om gehoord te worden.

De maatregel werd genomen met schending van de rechten van verdediging en het recht om gehoord te worden. Terzake werd de maatregelen genomen zonder dat verzoeker ooit enige kans heeft gekregen om verweer te voeren. Dit wordt bovendien versterkt nu verzoeker zich zelfs tot geen enkele rechterlijke instantie kan richten om haar bezwaren aangaande de genomen maatregel aan te vechten. Verzoeker kan zich richten tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doch deze instantie beperkt zich in principe tot een formele controle van de genomen maatregelen zonder dat over de feiten an sich

standpunt wordt ingenomen. Nu verzoeker nooit gehoord werd en zelfs de voorschriften van artikel 51 van het KB van 08 10 2011 niet werden nageleefd werd verzoeker uitgesloten van iedere mogelijkheid om verweer te voeren of verduidelijking te verlenen. Terecht wordt dan ook gesteld dat de genomen maatregel door Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22.11.2011 op manifeste wijze in strijd is met de algemene rechtsbeginselen van de rechten van verdediging en het recht om gehoord te worden.

Disproportionaliteit van de beslissing van DVZ.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting treedt in onderhavige zaak op in toepassing van artikel 39/2,2 zodat zij niet over de volle rechtsmacht beschikt maar enkel als annulatierechter kan oordelen of de beslissing die genomen werd in overeenstemming is met de regelgevende bepalingen en de algemene rechtsbeginselen. Verder zal de Raad nagaan of de overheidsmaatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Verzoeker stelt terecht dat de genomen maatregelen disproportioneel is gelet op de feitelijkheden die ten grondslag liggen. Vooreerst wordt verzocht aan verzoeker om het grondgebied te verlaten terwijl hij reeds verschillende maanden woonachtig is in België met zijn Nederlandse partner, zijnde mevrouw Lotte Gerda Verzoeker brengt het attest samenstelling gezin bij waaruit blijkt dat ze op hetzelfde adres gevestigd zijn tezamen met de kinderen van mevrouw Gerda Lotte. - zie stuk 4- De genomen maatregelen is des te meer bij de haren gegrepen nu vastgesteld dient te worden dat verzoeker wel degelijk aanzien dient te worden als een werkzoekende in toepassing van artikel 50 §2,3°. Verzoeker heeft zich reeds van bij aanvang ingeschreven bij de VDAB, waarvan attesten in bijlage worden bijgevoegd. - zie stuk 5,6- Verzoeker volgt sedert 12.12.2011 een intensieve opleiding bij de VDAB waarmee hij een reële kans heeft om een vaste arbeidsbetrekking te vinden. - zie stuk 8- Anders hierover oordelen zou betekenen dat het nut van de opleidingen van de VDAB in vraag wordt gesteld. Evenmin kan verzoeker verweten worden dat hij zich niet beschikbaar zou hebben gesteld voor de arbeidsmarkt en/of het volgen van opleidingen. Reeds onmiddellijk na de assessment medio oktober 2011, werd in onderling overleg beslist om verzoeker een opleiding Sociale Wetgeving te laten volgen. - zie stuk 9- Het feit dat deze opleiding slechts aanvang op 12 12 2011 is te wijten aan het opleidingscentrum VDAB te Peer die verzoeker gedurende lange tijd in het ongewisse heeft gelaten. Verzoeker mag dan ook niet het slachtoffer worden van het lakse optreden van een derde. Gelet op bovenstaande elementen is het absoluut buiten proportie om van verzoeker te vorderen dat hij het grondgebied moet verlaten.

Schending van artikel 50²³ van het KB van 08 10 1981.

a.

Artikel 50^{2,3} ° van het KB van 08.10.1981 stelt dat als een werkzoekende beschouwd wordt de persoon die een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening voorlegt of kopieën van sollicitatiebrieven. Verder het bewijs voorlegt van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolge of voorzien beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid.

b.

Verzoeker stelt terecht dat hij voldoet aan de voorwaarden van werkzoekende en dat Dienst Vreemdelingenzaken aldus een beslissing heeft genomen in strijd met artikel 50^{2,3} ° van het KB van 08.10.1981. Vooreerst brengt verzoeker de attesten bij waaruit blijkt dat hij reeds onafgebroken is ingeschreven bij de VDAB sedert 19 juli 2011, zijnde de datum van vestiging in België. - zie stuk 5,6- Verzoeker heeft vervolgens gedurende 8 dagen gewerkt als operator bij Telenet doch deze job was niet combineerbaar met de opleidingen die hij volgde bij de VDAB. In de eerste plaats heeft hij een assessment planning gevolgd gedurende de periode van 03.10.2011 tot 12.10.2011 waarna in overleg met de VDAB beslist werd om een opleiding Sociale Wetgeving te volgen die van start ging op 12.12.2011. - zie stuk 9- Verzoeker kan allerminst verweten worden dat hij zich niet beschikbaar zou hebben gesteld voor de arbeidsmarkt en/of voor het volgen van opleidingen. Het feit dat verzoeker de opleiding Sociale Wetgeving slechts kon aanvatten op 12.12.2011 is uitsluitend te wijten aan het opleidingscentrum te Peer die verzoeker gedurende geruime tijd in het ongewisse heeft gelaten omtrent de aanvang van de module. Verzoeker mag dan ook niet het slachtoffer worden van het lakse optreden van een derde. Dat evenmin gesteld kan worden dat verzoeker geen reële kans heeft om aangesteld te worden op de arbeidsmarkt. Verzoeker beschikt reeds over een diploma inzake de materie van arbeidsrecht en volgt hiervoor nu een bijkomende opleiding. - zie stuk 10- Anders hierover oordelen zou betekenen dat het nut van de opleidingen van de VDAB in vraag wordt gesteld en dat geoordeeld wordt dat dergelijke opleidingen gelijkgesteld moeten worden met een vorm van bezigheidstherapie zonder enig praktisch nut. Gelet op bovenstaande elementen kan enkel geconcludeerd worden dat Dienst Vreemdelingenzaken het begrip van werkzoekende, voorzien in artikel 50 van het KB van 08.10.1981, op foutieve wijze heeft toegepast.

Schending van artikel 51 van het KB van 08.10.1981.

a.

Artikel 51 van het KB van 0810.2011 luidt als volgt: (..)

b.

Aangezien verzoeker heeft moeten vaststellen dat de burgemeester of zijn gevolmachtigde hieraan geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker heeft nooit een model van bijlage 20 ontvangen waarin werd meegedeeld dat hij over een bijkomende termijn van 1 maand beschikt om de vereiste documenten over te leggen. Verzoeker werd enkel opgevorderd door de gemeente op 5 december 2011, moment waarop hem een bijlage 20 werd overhandigd met verzoek om binnen een termijn van 30 dagen het grondgebied te verlaten. Dit is een manifeste schending van artikel 51 KB van 08.10.2011 zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden. Indien verzoeker in kennis werd gesteld door de burgemeester dat nog stukken bijgebracht diende te worden dat had hij dat uiteraard kunnen doen. Het feit dat verzoeker beschikt over attesten van het VDAB dat hij als werkzoekende staat ingeschreven toont aan dat dit een probleem betrof dat zonder noemenswaardige problemen kon opgelost worden. Het valt dan ook te betreuren dat Dienst Vreemdelingenzaken als motivatie aanhaalt dat een inschrijvingsbewijs bij de VDAB ontbreekt. Tevens zou ook het bewijs bijgebracht zijn dat verzoeker niet zomaar aan het "aanmodderen was" maar dat hij wel degelijk initiatieven ondernomen heeft om zijn kwalificaties tot werk te verbeteren. Verzoeker heeft reeds een opleiding assessment gevolgd tussen 3.10.2011 en 12.10.2011 en is bovendien gestart met een opleiding in het kader van het arbeidsrecht vanaf ingang van 12.12.2011. Deze stukken konden door verzoeker onmiddellijk opgevraagd worden indien de voorschriften van artikel 51 KB van 08.10.2011 zouden nageleefd zijn."

2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat de rechten van verdediging noch de hoorplicht van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing disproportioneel is omdat die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en dat terwijl hij reeds verschillende maanden woonachtig is bij zijn Nederlandse partner. Bovendien is verzoeker werkzoekende in de zin van artikel 50 § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit, waarvan attesten worden gevoegd bij het verzoekschrift. De opleiding van de VDAB die hij volgt, zou te laat zijn begonnen, zijnde op 12 december 2011.

De verwerende partij heeft besloten het verblijfsrecht niet te erkennen en een bevel het grondgebied te verlaten te geven, omdat verzoeker het niet voldeed aan van de voorwaarden vervat in artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker wist dat hij aan de volgende voorwaarde moest voldoen: in het Rijk werknemer of zelfstandig zijn of het Rijk binnenkomen om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De effectieve tewerkstelling van verzoeker telde acht dagen in een tijdsperiode van vier maanden waardoor het niet onredelijk is te besluiten dat verzoeker niet kan genieten van een verblijfsrecht als werknemer. Voorts heeft verzoeker geen inschrijvingsbewijs van de VDAB voorgelegd, noch enige sollicitatiebrieven, waardoor het niet onredelijk is dat verzoeker de inschrijving niet kan genieten als werkzoekende.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift stukken toe waarmee hij wil aantonen nu wel te voldoen aan artikel 50 § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit, als werkzoekende. Deze stukken kunnen niet in aanmerking genomen worden in dit annulatiecontentieux, daar deze niet bekend waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, zoals ook blijkt uit het administratief dossier. Een opleiding bij de VDAB is geen inschrijving bij de VDAB zoals verzoeker probeert te doen laten aannemen. Het feit dat verzoeker reeds verschillende maanden woonachtig is bij zijn Nederlandse partner in België doet niets af aan de voorwaarden die moesten vervuld zijn om verblijfsrecht te verwerven als werknemer of werkzoekende.

Verzoeker betoogt voorts dat hij sedert 19 juli 2011 onafgebroken ingeschreven is bij de VDAB. Hij heeft gedurende acht dagen gewerkt. Hij zou een opleiding assessment planning hebben gevolgd, waarna hij een opleiding sociale wetgeving is gestart op 12 december 2011. Verder haalt verzoeker aan dat hij gedurende geruime tijd in het ongewisse is gelaten omtrent de aanvang van de opleiding.

Verzoeker heeft geen inschrijving van de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening noch kopieën van sollicitatiebrieven voorgelegd, noch kon verzoeker overtuigen met zijn voorgelegde documenten, zijnde een opleidingsovereenkomst en een werkloosheidsuitkering van twee maanden om te genieten als werkzoekende in het artikel 50, § 2, 3° van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981. Over de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, wordt vastgesteld dat die niet aanwezig waren in het administratief dossier ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Tot slot werpt verzoeker op geen bijlage 20 te hebben ontvangen met de vermelding dat hij over een bijkomende periode van een maand beschikt om de vereiste documenten over te maken.

Artikel 51 van het K.B van 8 oktober 1981 luidt:

“§ 1.- De gemeente kan het recht op verblijf erkennen in de gevallen vermeld onder :

1° artikel 50, § 2, 1°;

2° artikel 50, § 2, 2°;

3° artikel 50, § 2, 4°, voor zover het bewijs van de voldoende middelen van bestaan geleverd wordt door middel van een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene in eigen hoofde beschikt;

4° artikel 50, § 2, 5°;

5° artikel 50, § 2, 6°, voor zover het gaat om een echtgenoot, een partner met een geregistreerd partnerschap gelijkwaardig met het huwelijk, of een bloedverwant in neergaande lijn jonger dan 21 jaar, en voor zover de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschapsband bewezen werd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In dit geval wordt de betrokkene onmiddellijk in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8. Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document, vergezeld van de bewijzen bedoeld in artikel 50, § 2, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2.- Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3.- In de andere gevallen dan deze bedoeld in § 1 en § 2, wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf erkent of indien binnen de termijn bepaald in het vorige lid geen beslissing werd meegedeeld aan het gemeentebestuur, wordt de betrokkene in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving overeenkomstig bijlage 8.

Het gemeentebestuur maakt een kopie van dit document over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt de burger van de Unie van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”

Uit artikel 51, § 1 blijkt dat de gemeente het recht op verblijf kan erkennen in de gevallen van artikel 50, § 2, 1°, 2°, 4°, 5° en 6°, zijnde respectievelijk werknemer, zelfstandige, burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet, student bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3° van de wet en familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet.

Uit artikel 51, § 3 blijkt dat in het geval bedoeld in artikel 50, § 2, 3°, zijnde werkzoekende, de beslissing wordt genomen door de gemachtigde van de minister, binnen de vijf maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

De aanvraag werd ingediend op 19 juli 2011. Verzoeker werd verzocht binnen de drie maanden en ten laatste op 18 oktober 2011 de volgende documenten voor te leggen: als werknemer: een werknemersattest en als werkzoekende : een inschrijving bij de VDAB of bewijzen van sollicitaties en het bewijs van reële kans op tewerkstelling.

De gemeente Heusden-Zolder kon op 19 oktober 2011 niet anders dan vaststellen dat niet was voldaan aan de wettelijke voorwaarden en maakte de door verzoeker voorgelegde documenten aan de dienst vreemdelingenzaken over, zijnde een overeenkomst voor opleiding, een op 8 september 2011 bij de ABVV gedane uitkeringsaanvraag en twee overeenkomsten voor uit zendarbeid.

Verzoeker werd schriftelijk ingelicht omtrent de documenten die hij uiterlijk op 18 oktober 2011 moest voegen aan de aanvraag. Dat blijkt ontegensprekelijk uit de bijlage 19 van 19 juli 2011. Hij draagt de verantwoordelijkheid voor het tijdig indienen van de bij wet voorgeschreven documenten.

Verzoeker betwist volgend motief in de bestreden beslissing niet: *“Het al dan niet bekomen van werkloosheidsvergoeding op zich is echter geen basis om het verblijfsrecht te erkennen. Zoals hierboven omschreven dient men als werkzoekende aan te tonen ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende of sollicitatiebrieven voor te leggen EN aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te hebben. Het al dan niet ontvangen van werkloosheidsvergoeding bewijst het ene, noch het andere.”*

Verzoeker betwist ook niet dat, overeenkomstig artikel 51, § 3, de beslissing is genomen door de gemachtigde van de minister en de termijn van vijf maanden werd gerespecteerd.

Het komt niet toe aan de Raad om de bestreden beslissing te herzien en zijn oordeel in de plaats ervan te stellen, ook niet in de situatie zoals die zich nu voordoet, waarbij verzoeker zich beroept op nieuwe stukken die hij aanwendt in de loop van de procedure.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 50 en 51 van het K.B van 8 oktober 1981 aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC